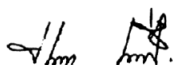

ชไมพร ฉายเหมือนวงศ์ 2549: ลีลาภาษาในงานเขียนของวามิช จรุงกิจอนันต์ ปรินญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) สาขาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย ประธาน
กรรมการที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญเหลือ ใจมโน, Ph.D. 125 หน้า
ISBN 974-16-2836-6

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลีลาภาษาในงานเขียนของวามิช จรุงกิจอนันต์ ใน
ด้านการใช้คำ การใช้คำให้เกิดภาพ ประโยคและท่วงทำนองการแต่ง โดยเสนอผลการศึกษาแบบ
พรรณนาวิเคราะห์

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาลีลาภาษาในงานเขียนของวามิช จรุงกิจอนันต์ คือ ผลงาน
วรรณกรรมประเภทเรื่องสั้น นวนิยาย สารคดี บทความรวมเล่มและบทความประจำ โดยในการ
ศึกษานี้ไม่ได้ศึกษางานร้อยกรองและงานเขียนหนังสือเด็ก รวมทั้งสิ้นจำนวน 6 ประเภท
โดยใช้เกณฑ์การศึกษาลีลาภาษาตามแนวคิดของกาญจนา วิชญาปกรณ์

ผลการศึกษาสรุปได้ว่าลีลาภาษาของวามิช จรุงกิจอนันต์ มีลักษณะเด่นคือ การใช้คำได้
เหมาะสมกับตัวละคร เนื้อเรื่องและประเภทของงานเขียน มีการใช้คำที่ใช้สื่อสารแบบสามัญชน
ทั่วไป การเล่นคำ เล่นเสียง การใช้คำเลียนเสียงพูด การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ การใช้คำติด
ปาก การแทรกบทกลอนและบทเพลง ด้านการใช้คำให้เกิดภาพ มีการใช้คำอุปมา อุปลักษณ์
บุคลาธิษฐานพบในเรื่องเพื่อนผู้อยู่ในบ้าน ด้านการใช้ประโยคนิยมใช้ประโยคยาวและใช้
ประธาน "ผม" เป็นตัวดำเนินเรื่อง ด้านท่วงทำนองการแต่งนิพนธ์ใช้ถ้อยคำตรงไปตรงมาเรียบง่าย
เสียดสีสังคมแต่แฝงความสนุกสนานขบขัน นอกจากนั้นยังพบว่างานเขียนของวามิชนั้นได้แสดง
ให้เห็นถึงการเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ไม่เกรงใจใคร เห็นได้จากการทำหน้าที่เป็น
นักวิจารณ์ แต่สิ่งที่โดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวคือ การเล่าประสบการณ์หรือความคิด
เห็นของตนเองที่พบให้ผู้อ่านรับรู้ด้วยลีลาภาษาที่ลื่นไหลและกลมกลืนอย่างไม่มีที่ติได้อย่าง
สนุกสนาน

ลายมือชื่อนิติศ

ลายมือชื่อประธานกรรมการ

๕๕ / ๑๐ / ๕๙